

עפ"ת 33091/02/15 - דובב בן גיגי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 33091-02-15 בן גיגי דובב נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 10200912805

מספר בקשה: 1

בפני	כב' השופט אמיר טובי
מבקשים	דובב בן גיגי
נגד	מדינת ישראל
משיבים	

החלטה

בפניי בקשה לעיכוב ביצוע גזר הדין שניתן על ידי בית משפט לתעבורה בחדרה (כב' השופטת כ' פאר-גינת), בתיק תת"ע 5152-11-09, ביום 27.1.15, בגדרו החליט בית המשפט שלא לאשר את הסדר הטיעון לעניין העונש אליו הגיעו הצדדים.

מהבקשה וכן מהודעת הערעור עולה כי במסגרת הסדר הטיעון, הודה המבקש בעבירה של נהיגה בשכרות נוכח סירוב ליתן דגימת אוויר נשוף, וכן צורף תיק נוסף בגדרו תוקנה הוראת החיקוק לנהיגה במצב השולל מהנהג את השליטה בכלי הרכב. בין הצדדים הוסכם על ענישה הכוללת פסילה בפועל של רישיון הנהיגה למשך 350 ימים, פסילה על תנאי למשך 6 חודשים, מאסר מותנה למשך 8 חודשים, קנס בסך 500 ₪, ו-150 שעות לתועלת הציבור.

בית המשפט החליט בגזר דינו שלא לאשר את הסכמות הצדדים בהסדר הטיעון והשית על המבקש את העונשים הבאים: 16 חודשי פסילה בפועל, 12 חודשי פסילה על תנאי, 12 חודשי מאסר על תנאי, 250 שעות לתועלת הציבור, וכן צו מבחן למשך שנה.

לטענת המבקש, הוא הסכים להסדר הטיעון אך בשל הסתמכות וציפיה אשר נוצרו אצלו בעקבות המלצת בית משפט קמא, להודות במיוחס לו ולזכות בהתחשבות בית המשפט לאחר קבלת תסקיר לעניין העונש. עוד טען המבקש כי בית המשפט לא דרש כל הבהרה ביחס להסדר הטיעון, לא ווידא כי הודאתו ניתנת מרצונו החופשי ולא הזהירו כי אינו כבול להסדר הטיעון.

הערעור מופנה כנגד החלטת בית המשפט להחמיר בעונשו ביחס לענישה שהוסכמה בין הצדדים, ולחילופין, עותר

עמוד 1

המבקש לאפשר לו לחזור בו מהודייתו לצורך ניהול הגנתו.

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים, לא מצאתי מקום להיעתר לבקשה. השיקולים שעל בית המשפט להביא בחשבון שעה שהוא נדרש לבקשה לעיכוב ביצוע גזר דין פורטו בהרחבה בפסיקה (ראו: ע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 241 (2000), כאשר נקבע כי ככלל עיכוב ביצוע ינתן רק במקרים בהם מתקיימות נסיבות מיוחדות, העולות בחשיבותן ובמשקלן על האינטרס הציבורי הגלום באכיפה מיידית של הענישה, ונטל השכנוע במקרה זה מוטל על המבקש.

בע"פ 2397/10 פרל נ' מדינת ישראל (19.4.10), התייחס בית משפט העליון לעיכוב ביצוע פסילת רישיון נהיגה בקבעו:

"במקרה דנן, העונש בו מדובר אינו כולל שלילת חירות אישית על דרך של מאסר או פגיעות דומות, אלא פסילה של רישיון הנהיגה בלבד (שיש בה רק משום הגבלת פעילות חלקית). במקרים שכאלה, משתנה נקודת האיזון כתוצאה משינוי עוצמתם של האינטרסים והזכויות המתנגשים: בעוד שאינטרס הציבור בביצוע העונש המידי נשאר חזק, הפגיעה בזכויותיו של המערער קטנה בצורה משמעותית ומצדיקה את עיכוב העונש רק במקרי קיצון".

במקרה דנן, לא שוכנעתי כי התקיימו נסיבות חריגות כאמור, המצדיקות עיכוב ביצוע גזר הדין, מעבר לעיכוב הביצוע שניתן במסגרת גזר הדין עד להגשת הערעור. להוציא את צו המבחן, רכיבי הענישה שהוטלו על המבקש הם אותם רכיבים עליהם הוסכם בגדר הסדר הטיעון, אם כי לתקופות ממושכות יותר. מכאן, שממילא ציפה המבקש לריצוי עונשים אלה מיד לאחר מתן גזר דינו. בהתחשב בכך שהדין בערעור נקבע למועד קרוב, אין באי עיכוב הביצוע כדי לייתר הערעור ביחס לאורך התקופות שהוטלו.

לנוכח הדברים, לא מצאתי מקום להורות על עיכוב ביצוע גזר הדין. ככל שרישיון הנהיגה טרם הופקד במזכירות בית המשפט, על המבקש לדאוג להפקדתו ללא כל דיחוי.

עם זאת, ביחס לצו המבחן, היות והמשיבה הביעה הסכמתה לעיכוב רכיב זה בגזר הדין, אני מורה על עיכוב ביצועו עד להכרעה בערעור.

ניתנה היום, ג' אדר תשע"ה, 22 פברואר 2015, בהעדר הצדדים.